

Utekl a venku skočil do připraveného auta. Nás to stálo půl dne na policii, která nikoho nedopadla. Sebral nám tehdy tisíc eur. A teď, tady uprostřed hor a, pravda, u silnice, zase zloděj.

Jenže ono to bylo jinak. Ona se jen potvrdila varování před liškami. Které když nenarazí na zásoby, milují boty. A ze všeho nejradši je kradou a odnášejí do lesa, kde jsou nenávratně ztracené. A přesně to se stalo i těm, kteří křičeli: „Zloději!“ Lišku jsme nikdo neviděli, ale bylo to jasné. Kromě našeho svázaného balíku Alter, se kterým liška hnout nedokázala, jsme v předsínce na druhé straně měli i naše pěnové pantofle. A ty, na noc nesvázané, byly roztahané po okolí stanu. To byl ten původní šramot. Nikomu nic nechybělo, takže postupně všichni zase ulehli. Kromě těch, co křičeli. Těm chyběla pohorka. Ještě celé ráno ji marně hledali, až nakonec řešili, jestli se dostanou do Corte do obchodu pro nové. Výlet tam a zpátky na celý den. Jak je to s tím neštěstím, které nechodí po horách? Já jsem, náležitě pyšný na své paranoidní večerní obuvní rituály, do rána už nezabral. Zato Juli po probuzení nevěřila vlastním uším, co všechno se během její klidné noci semlelo.

Královsky jsme posnídali a vyrazili až v osm. Zase modro. Měla to být odpočinková etapa, a byla. Jen my jsme moc odpočatí nebyli. Civilizaci se silnicí jsme nechali za zády a vydali se po opravdu pohodlné cestě a příjemným stoupáním kolem ikonického stromu, který i v bezvětří vypadá jak vprostřed vichřice, jak mu rostou větve vodorovně, až k turistické atrakci Lac de Nino. Neskutečné jezero zasazené do mělkého travnatého údolí s pasoucím se dobytkem a koňmi. Sestup k němu jsme přerušili tyvekovaním s bohatou svačinou. Na jídle nešetříme. Zásob máme dost a na každé refuge se dá něco dokoupit. Ležíme v polostínu stromu. Na slunci je vedro, ve stínu chladno, takže se neustále převalujeme sem a tam. K jídlu nám cizinecká legie sehrává živý dokument o nácviu svých jednotek. To když nedaleko od nás opravdu přebíhají po zuby ozbrojení vojáci po uši navlečení v temných outdoorových uniformách. Jestlipak taky nakupují v Nalehko?

Kilometry kolem jezera vedou po té nejluxusnější travnaté stezce. Přecházíme mezi dvěma horstvy a na úpatí toho před námi je náš cíl, refuge Manganu. Krásné místo, setkávají se tu hikeři od severu i z jihu. Odhadem je nás tu dobrých sto. Ve vrcholné sezóně to musí být šilebný. Přicházíme brzy a snadno nacházíme dobré místo na stan. A můžeme opravdu dosyta odpočívat. Dokonce jsem stihl i teplou sprchu. Na to si nezvyknu – uprostřed hor teplá sprcha. Ale neodmítám. Pohodu krátkodobě ruší řvoucí tele, které ztratilo mámu, a máma kráva, která ztratila své tele. Pobíhají mezi stany a křovisky, marně se hledají a bučí a bučí. To však není nic proti partě dělníků, kteří budují novou betonovou terasu pro refuge. Mají k dispozici diesellový agregát a míchačku, dovezené snad jedině vrtulníkem, a makají až do večera.

Holky si daly místní večeři, těstoviny se zeleninou do velké mísy. Zbylo i pro mě. K tomu dezert a salámek s bagetkou. Všichni tu pijí Ouzo. Po několika dnech jsme zjistili, že to je minerálka v lahvích, které jako Ouzo jen vypadají. Hodně se líbí náš emerický stan. Dmu se pýchou a miluju ho. Ty moje holky ale mnohem, mnohem víc.